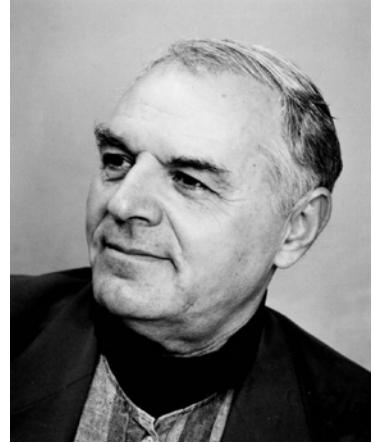

ЮРІЙ ГЕРАСИМОВИЧ ІЛЄНКО (Пам'яті академіка НАМ України Ю.Г. Ілєнка)

2010 року серед нас не стало видатного діяча української культури, щедро обдарованого трудівника вітчизняного кінематографа — талановитого режисера, оператора, актора, педагога Юрія Герасимовича Ілєнка, дійсного члена (академіка) Національної академії мистецтв України (академіка-засновника АМУ), народного артиста України, професора, лауреата Національної премії України імені Тараса Шевченка та Державної премії України ім. Олександра Довженка. Член Національної спілки кінематографістів України Ю. Ілєнко нагороджений орденами «За заслуги» II і III ступеня, Трудового Червоного Прапора, «Знак Пошани», Золотою медаллю НАМ України, Срібною «Медаллю Миру» ЮНЕСКО.

У режисерському доробку Юрія Ілєнка кінофільми: «Криниця для спраглих» (1965, дипломи Мюнхенського, Сан-Францискського МКФ); «Вечір на Івана Купала» (1967); «Білий птах з чорною ознакою» (1971, Золотий приз 7 Московського МКФ, Гран-прі — «Золота Пектораль шаха Ірану» — Тегеранського МКФ, дипломи Сан-Францискського, Токійського, Сіднейського, Мельбурнського МКФ та ін.); «Наперекір усьому» (1972, приз «Срібна Арена» на МКФ в м. Пула); «Мріяти і жити» (1973); «Свято печеної картоплі» (1976); «Смужка нескошених диких квітів» (1978); «Лісова пісня. Мавка» (1981, приз журі ВКФ у Вільнюсі); «Легенда про княгиню Ольгу» (1982); «Солом'яні дзвони» (1987); «Лебедине озеро. Зона» (1990, приз ФІПРЕССІ та приз молоді критики «Ескор» Каннського МКФ); «Молитва за гетьмана Мазепу» (2002, був показаний «поза конкуренцією» в офіційній програмі Берлінського МКФ, приз «Золота Рибка» за кращий іноземний фільм на ХХІХ МКФ «Інське кінолято» в Польщі).

Серед операторських робіт: «Ранок міста, яке люблю» (1958, Золота медаль МФ молоді і студентів у Відні); «Прощавайте, голуби» (1960, приз ФІПРЕССІ, Срібна медаль на 14 МКФ в Локарно, 1 премія «Кришталевий глобус» та приз «Хеба» на 12 МКФ у Празі, приз «Срібний бумеранг» на 11 МКФ у Мельбурні); «Десь є син» (1962); «Тіні забутих предків» (1965, приз ФІПРЕССІ, приз «Срібний Південний Хрест» на МКФ у Мар-дель-Плато, Аргентина, кубок МКФ в Римі, премія Британської кіноакадемії, Золота медаль на МКФ в Салоніках, загалом — понад 100 дипломів і призів на МКФ світу); «Ave, Maria» (1999).

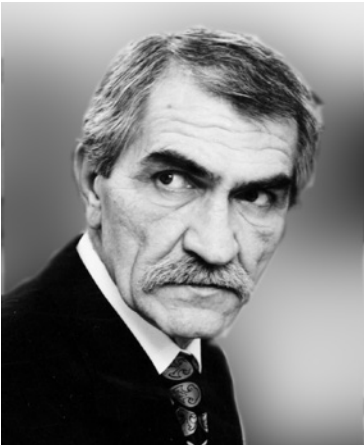
Як актор знявся у фільмах: «Вулиця Ньютона, № 1», «Мріяти і жити», «Молитва за гетьмана Мазепу». Серед основних сценаріїв: «Вечір на Івана Купала» (1967); «Білий птах з чорною ознакою», у співавторстві з І. Миколайчуком (1969); «Мріяти і жити», у співавторстві з І. Миколайчуком (1972); «З нудьги», у співавторстві з А. Войтецьким (1972); лібрето балетів «Ольга» і «Агонія» («Прометей») (1980); «Легенда про княгиню Ольгу» (1982); «Солом'яні дзвони» (1983); «Агн» (Хроніка другого пришествя Христа) (1993); «Молитва за гетьмана Мазепу» (1997).

Юрій Ілленко — автор монографії «Парадигма кіно» (1999). Брав участь у вітчизняних та міжнародних виставках — як художник.

Творчий доробок Юрія Герасимовича Ілленка назавжди оселився в мистецькій скарбниці української національної культури.

Президія НАМ України

ЛЕСЬ (ОЛЕКСАНДР) ОЛЕКСАНДРОВИЧ СЕРДЮК (Пам'яті члена-кореспондента НАМ України Л.О. Сердюка)

26 травня 2010 року сумна звістка облетіла театральнo-кінематографічний світ України: пішов з життя член-кореспондент Національної академії мистецтв України, народний артист України, доцент Лесь Олександрович Сердюк — видатний актор театру і кіно, а також педагог, який підготував не одне покоління талановитої творчої молоді до високопрофесійної діяльності в галузі театру, кіно і телебачення.

Творча професійна діяльність майстра була надзвичайно багатобарвною, плідною, осяяна натхненням та бажанням працювати на високоякісний результат. А народився Лесь Сердюк 14 жовтня 1940 року у м. Харкові. Закінчивши 1961 року Харківський державний театральний інститут, був актором Харківського драматичного театру імені Т.Г. Шевченка (1961 —

1964), Ризького молодіжного театру (1964 — 1966), Київського академічного театру російської драми ім. Лесі Українки (1966 — 1970), Національної кіностудії художніх фільмів ім. О. Довженка (1970-2000). Упродовж цих років за безпосередньою участю Л. Сердюка у вітчизняному кінематографі та на театральній сцені були створені прекрасні художні образи, позначені точністю соціального аналізу, багатовимірні, правдиві.

За час роботи на Національній кіностудії художніх фільмів ім. О. Довженка майстер зіграв понад 100 ролей, з них — 80 головних. Його кращі роботи — це вияв високої акторської майстерності, професіоналізму. За створення образу дворушника Вільго-ти у фільмі «Солом'яні дзвони» Л. Сердюку на XXVI міжнародному фестивалі у Карлових Варах (Чехословаччина) було вручено приз за кращу чоловічу роль. Образ одного з братів Соколюків у фільмі «Вавилон XX» (1979, режисер І. Миколайчук) доводить, що перед нами — винахідливий актор-професіонал, а образ Святослава у фільмі «Легенда про княгиню Ольгу» (1982, режисер Ю. Ілленко) ще переконливіше підтверджує його авторитет як майстра сучасного кінематографа.

Л. Сердюк — член Національної спілки кінематографістів України — знімався у таких режисерів, як В. Довгань, Г. Кохан, С. Шахбазян. Творча співдружність Леся Сердюка з відомими майстрами екрана, насамперед з Іваном Миколайчуком, Леонідом Осикою, Юрієм Ілленком, стала для актора плідною і щасливою. Це засвідчують численні нагороди, присуджені художнім фільмам на вітчизняних і міжнародних